

Hồi 83

Ỗ Niệm Miên Man

Lông biết đi được bao lâu, khi vừa đến chân núi, dưới mấy cây thông già vi vút, Lý Thanh Loan ngừng lại, ngồi trên đám cỏ xanh, dựa lưng vào gốc cây nhắm mắt lại...

Mã Quân Vũ ẩn thân trong bóng tối ngoài hai trượng, chú ý từng cử chỉ của nàng.

Chàng ái ngại thầm nhủ:

“Rừng hoang vắng mà ngủ như thế kia, nhờ thú dữ hay bị gió độc có phải nguy không?”

Chàng đề chân khí, bước nhẹ đến bên chỗ Thanh Loan.

Ngực phập phồng theo hơi thở, đôi mắt nhắm cứng, nàng đã ngủ say rồi.

Đột nhiên nàng rục rịch, miệng lẩm bẩm nho nhỏ:

- Vũ ca! Thật tình huynh không muốn gặp muội nữa sao?

Nước mắt từ hai mắt nhắm lại từ từ chảy ra, làm ướt đầm hai gò má của nàng.

Mã Quân Vũ giựt mình, tưởng là nàng đột nhiên tỉnh dậy sẽ thấy mình nên hoang mang tránh qua một bên, núp vào sau cây thông lớn.

Đợi một lúc chẳng thấy Lý Thanh Loan làm gì nữa. Bấy giờ Mã Quân Vũ mới biết thì ra lúc nãy nàng mộng mị mà thôi.

Mã Quân Vũ ngẩng mặt nhìn lên hai nhánh cây gác chéo nhau, cao hơn một trượng, ngẫm nghĩ một lúc rồi nhảy vút lên. Chàng đu mình, lộn người một cái, thế là đã ngồi gọn gàng trên hai nhánh cây ấy một cách êm thấm.

Chàng ngồi trên cây suy nghĩ mãi không biết làm thế nào để Lý Thanh Loan đi về Thiên Cơ Thạch Phủ gặp Bạch Vân Phi. Lúc đó chàng có thể bỏ đi mà không có gì lo ngại nữa.

Đang lúc trầm tư, bỗng nghe đằng xa có tiếng sột soạt đưa đến, Mã Quân Vũ lo sợ, vội quay về hướng có tiếng động quan sát. Nhưng dưới ánh sáng mờ mờ của sao đêm, chàng chỉ thấy một bóng đen đang chạy lẹ về phía chàng.

Vành trăng khuyết đã lặn về hướng tây từ lâu, cảnh vật được chiếu sáng mờ mờ bởi những vì sao khuya leo lét, nên Mã Quân Vũ cố gắng vận nhãn quang vẫn không nhìn được người đang chạy đến là ai. Chỉ biết đó là một thiếu nữ thôi.

Mãi cho đến khi người đó đến gần, chàng mới nhận ra đó là Lâm Ngọc Bích, người mà chàng đã cố công tìm trong thạch động lúc này mà không có.

Lâm Ngọc Bích đến bên Lý Thanh Loan, cúi nhìn nàng một lúc rồi thở dài một tiếng.

Nàng khẽ lay vai Thanh Loan, gọi:

- Loan sư muội! Loan sư muội!

Lý Thanh Loan từ từ mở mắt, chưa kịp nói gì thì Lâm Ngọc Bích đã ngồi xuống kế bên, nói:

- Chẳng bao lâu nữa thì mặt mày tôi sẽ trở lại như xưa! À, mà tại sao Loan muội ngủ ở nơi hoang vắng này một mình, còn Mã sư đệ đi đâu rồi?

Lý Thanh Loan dựa đầu vào gốc cây, cất giọng buồn buồn nói:

- Sư tỷ hỏi Vũ ca phải không? Ôi huynh ấy không muốn muội sống gần, vì sợ huynh ấy tức giận nên muội buộc phải theo lời huynh ấy bỏ đi một mình như thế này.

Lâm Ngọc Bích ngạc nhiên hỏi:

- Mã sư đệ có lòng trung hậu, không giống những kẻ phụ tình vô nghĩa, tại sao đệ ấy lại không muốn gặp muội muội?

Lý Thanh Loan cười buồn:

- Đây! Chính muội cũng không biết tại sao? Vũ ca muốn muội rời khỏi huynh ấy và từ nay về sau không bao giờ gặp nhau nữa. Muội đau khổ lắm, song làm sao không nghe lời huynh ấy được? Vì nếu muội cãi lại nhất định huynh ấy giận lắm, mà muội không muốn huynh ấy giận muội bao giờ cả!

Lâm Ngọc Bích im lặng một chút rồi gằn giọng nói:

- Hừ! Thì ra người đàn ông nào cũng không thể tin cậy được. Nhất định Vũ sư đệ đã yêu Bạch cô nương rồi, nên bỏ rơi muội muội đó.

Ngồi trên cây nghe hai người nói chuyện, Mã Quân Vũ thấy xốn xang bức rức vô cùng. Những lời nói khinh bỉ của Lâm Ngọc Bích như những cái tát tai giáng vào mặt, khiến chàng choáng váng muốn té nhào xuống đất.

Lý Thanh Loan lắc đầu nói:

- Tỷ tỷ định nói Đại tỷ tỷ chẳng? Tỷ ấy là một người tốt, sư tỷ không nên nói thế khi tỷ ấy vắng mặt.

Nét mặt hơi sa sầm, Lâm Ngọc Bích chua chát nói:

- Ôi! Loan muội quả là thánh, người ta đoạt mất người yêu của mình rành rành thế mà còn bình vực...

Tự nhiên Lý Thanh Loan ngã mình vào lòng Lâm Ngọc Bích khóc lên rưng rức, giọng nói nghẹn ngào:

- Vũ ca tuy không muốn gặp muội nữa, nhưng muội vẫn luôn luôn nhớ đến huynh ấy...

Khẽ vuốt tóc Lý Thanh Loan, Lâm Ngọc Bích nói:

- Vũ huynh bây giờ ở đâu, Loan muội dắt tỷ đi tìm đệ ấy. Hừ! Tỷ phải cho đệ ấy một bài học mới được.

Sực nhớ lại thần tình quái dị của Mã Quân Vũ khi gặp nàng lúc trước giống như một kẻ say, nên hỏi tiếp:

- Mã sư đệ có điểm gì khác ngày thường chẳng?

Lý Thanh Loan dùng tay áo lau khô nước mắt rồi ầm ức nói:

- Vũ ca bình thường... À! Huynh ấy đã bị Chưởng Môn sư bá trục xuất ra khỏi môn phái...

Lâm Ngọc Bích ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao vậy?

Lý Thanh Loan đáp:

- Vì Đại tỷ tỷ cãi vã với Chưởng Môn sư bá, khiến ông ta tức giận nên mới đuổi huynh ấy ra khỏi môn phái.

Sau một lúc trầm ngâm, Lâm Ngọc Bích nói:

- Bây giờ Loan muội còn muốn tìm gặp Mã sư đệ chẳng?

Lý Thanh Loan gượng cười nói:

- Vũ ca không muốn gặp, mà muội đi tìm huynh ấy thì nhất định huynh ấy sẽ trách muội sao không nghe theo lời huynh ấy. Như thế không phải là gây cho huynh ấy tức giận hay sao?

Lâm Ngọc Bích thở dài buồn bã. Nàng vừa tủi cho phận mình vừa thương hại cho Lý Thanh Loan.

Nàng nói:

- Thế thì Loan muội hãy theo tỷ vậy! Chúng ta cùng đi tìm một nơi thanh vắng thật đẹp ẩn cư. Ở đó chúng ta nghiên cứu tập luyện võ học của Thiên Cơ Chân Nhân đã lưu lại mà tôi đã được đây. Khi võ công cao giỏi rồi chúng ta sẽ tìm Mã sư đệ, đánh huynh ấy một trận cho hả giận.

Lý Thanh Loan nghe đến đó trợn tròn đôi mắt, nói:

- Sao? Tỷ bảo học thành tài rồi tìm huynh ấy đánh à? Không! Nếu thế thì muội không tập luyện đâu.

Nói xong, nàng lại tựa vào gốc cây thở dài...

Lâm Ngọc Bích thấy thế lại càng thương hại, dịu dàng nói:

- Thôi được! Sau khi tập luyện có hỏa hầu vững chắc rồi thì Loan muội đi giúp cho Mã sư đệ!

Nét mặt hơi tươi lên, nhưng rồi Lý Thanh Loan lại dàu dàu nói:

- Vũ ca không muốn gặp muội nữa, muội làm sao còn có thể giúp huynh ấy được? Hay là tỷ đi một mình vậy, muội không muốn tập luyện võ công nữa!

Hai người đều trở nên im lặng...

Một lúc lâu, Lý Thanh Loan mới cất tiếng nói:

- Lâm sư tỷ! Vũ ca đang tìm tỷ trong thạch động bên kia đỉnh núi này. Tỷ hãy mau đi xem thử huynh ấy ra sao đi.

Lâm Ngọc Bích nhìn qua sắc trời rồi nói:

- Bây giờ đã quá canh tư, sợ đệ ấy đã bỏ đi từ sớm rồi! Hừ, thứ người vô tình bạc nghĩa đó, tỷ cũng không muốn gặp nữa!

Ẩn thân trên cây thông, Mã Quân Vũ nghe rõ mồn một lời đối thoại của hai người. Đã mấy lần nếu không kềm chế được lòng kích động mãnh liệt thì chàng đã nhảy xuống đất ôm Lý Thanh Loan, phân trần cho nàng hiểu nỗi lòng đau khổ của mình.

Lý Thanh Loan mãi nghĩ chẳng hiểu vì sao tự nhiên Mã Quân Vũ lại đuổi nàng, vì thế chỉ mới trải qua mấy canh, nhưng đối với nàng là cả mấy ngày, bởi thế thần trí của nàng tiêu hao rất nhiều.

Nàng ngã đầu tựa vào Lâm Ngọc Bích nhắm mắt, chẳng bao lâu lại chìm dần vào giấc ngủ...

Lâm Ngọc Bích ngẩng mặt nhìn sao, suy nghĩ một lát rồi lẩm bẩm:

- Chuyện ta đã gặp như thế này chả lẽ lại bỏ đi sao?

Nàng từ từ quay qua nhìn Lý Thanh Loan, nói:

- Loan muội, xin tha thứ cho tỷ nhé!

Đột nhiên, vừa lúc đó Lý Thanh Loan cất tiếng nói như mơ:

- Vũ ca! Huynh bắt con hạc trắng này thật đẹp, nó giống con hạc của Đại tỷ tỷ quá!

Lâm Ngọc Bích đột nhiên điểm vào huyệt đạo Lý Thanh Loan rồi ôm xốc nàng lên, chạy đi vun vút, chẳng bao lâu đã khuất trong bóng tối.

Mã Quân Vũ nhảy xuống đất, đứng lặng yên nhìn trời sao, trong lòng vô cùng chua xót.

Chàng từ từ bước đi trở lại hướng thạch động.

Bây giờ đầu óc rối loạn, Mã Quân Vũ đi vào đường hầm một cách vô tri.

Hình ảnh bơ phờ của Lý Thanh Loan hiện rõ dần lên, một nhọc và sự đau khổ như những mũi kim đâm vào tim, khiến thần trí chàng mê loạn dần, những gì xung quanh chàng đều không có nghĩa gì cả.

Đi hết đường hầm quanh co trong lòng núi, chàng bước vào nhà đá, ngã mình trên đồng cỏ khô ở góc sát vách, trần trọc một lúc rồi chìm vào giấc ngủ mê man.

Không biết bao lâu, đến khi tỉnh lại, Mã Quân Vũ cảm thấy có một luồng sức nóng chạy cùng khắp kinh mạch trong thân thể, tinh thần khỏe khoắn và một mùi hương thơm dịu dịu đưa vào mũi chàng.

Mã Quân Vũ mở mắt nhìn, thấy bốn cô tỳ nữ đang ngồi đỡ chàng và một bàn tay của ai đang truyền chân khí ở phía sau Mệnh Môn huyết.

Thấy bốn tỳ nữ này thì Mã Quân Vũ biết chắc kẻ giúp mình là Lam Tiểu Điệp chứ không ai khác nữa.

Quả nhiên, chàng mới quay đầu lại thì tiếng nói êm dịu của Lam Tiểu Điệp đã vang bên tai:

- Vũ huynh đã tỉnh rồi à? Để tôi giúp một tay, hãy mau vận hành chân khí cho chạy khắp huyết mạch, có nơi nào thường ngày chưa đả thông thì bây giờ hãy thừa cơ hội này đã thông luôn.

Từ khi chia tay với Lý Thanh Loan rồi thì trong lòng Mã Quân Vũ ấp ủ một nỗi đau khổ rất là mâu thuẫn. Lý trí lại nghĩ là chàng không xứng đáng phối hợp với nàng được, nhưng lòng lại tưởng nhớ đến nàng mãi. Dáng đi thong thả, nụ cười hiền hòa, đôi mắt long lanh chứa chan một nỗi buồn sâu kín của Lý Thanh Loan. Tất cả những thứ đó đã in sâu vào lòng chàng.

Trong đầu óc của chàng cứ quay cuồng mãi hình bóng của Lý Thanh Loan nên quên cả tiếng nói của Lam Tiểu Điệp.

Bỗng bên tai có tiếng cười ròn rã, Lam Tiểu Điệp lại nói tiếp:

- Vũ huynh không nghe rõ lời tôi à? Tại sao chưa chịu vận khí? Nếu lần này có thể đả thông hết huyết đạo cho huynh, thì đối với huynh có ích rất lớn!

Nàng vừa dứt lời, Mã Quân Vũ đã cảm thấy chân khí của Lam Tiểu Điệp ở sau lưng đột nhiên gia thêm sức lực. Một luồng sức nóng như nước sôi cuộn cuộn chảy vào thân, truyền khắp tứ chi và trăm mạch.

Tình cảnh ép buộc, Mã Quân Vũ phải để chân khí đơn điền đáp ứng.

Mã Quân Vũ thấy luồng sức nóng càng lúc càng mạnh dần, chạy khắp toàn thân, khiến chàng thấy khỏe khoắn vô cùng. Nhưng một lúc sau toàn thân phát nóng, thần trí từ tỉnh trở lại mê.

Chẳng biết bao lâu, thỉnh thoảng chàng cảm thấy nơi Thiên Linh huyết bị người ta vỗ mạnh, Mã Quân Vũ mới tỉnh trở lại.

Chàng mở mắt ra nhìn.

Sắc mặt hồng hào của Lam Tiểu Điệp đã trở thành trắng bệch, đôi mắt mệt mỏi, nhưng vẫn tươi cười nói:

- Tôi cảm thấy mệt lắm, để tôi nhắm mắt nghỉ một lát rồi chúng ta nói chuyện được chăng?

Mã Quân Vũ ngạc nhiên thầm nghĩ:

“Những việc này lý nào còn phải hỏi nữa sao?”

Nhưng thấy Lam Tiểu Diệp cười như hoa, thái độ rất thành thật, nên vội gật đầu, nói:

- Vì tại hạ mà Lam cô nương phải mệt như thế này, thật trong tâm tại hạ bất an vô cùng!

Lam Tiểu Diệp cười vui vẻ, nói:

- Trước kia xử tệ với Vũ huynh, nên cứ mỗi lần nghĩ đến, tôi thấy áy náy vô cùng. Bây giờ thì tôi tạm vui vẻ rồi!

Dứt lời, nàng từ từ nhắm mắt, điều dưỡng lại chân khí.

Chỉ trong khoảng khắc, sắc mặt trắng bạch của Lam Tiểu Diệp dần dần trở lại hồng hào. Vẻ đẹp của nàng càng lúc càng tăng. Một cái đẹp kiều diễm trong trắng như một đoá hoa sen nhô lên giữa vùng nước xanh vào một buổi sáng mai sương mờ bao phủ.

Mã Quân Vũ không có can đảm nhìn lâu cái vẻ kiều diễm của nàng, vội quay qua nơi khác, nhắm mắt lại giả như đang tĩnh dưỡng.

Chợt nghe tiếng cười trong trẻo, rồi tiếng nói ngọt ngào vang lên:

- Tôi đã khỏe rồi, Vũ huynh hãy mau mở mắt ra để chúng ta nói chuyện.

Mã Quân Vũ mở mắt ra, nhìn quanh khắp nhà đá, nói:

- Cảm ơn Lam cô nương đã mấy lần cứu giúp. Thôi tại hạ xin cáo từ!

Dứt lời Mã Quân Vũ đứng dậy, bước đi ra.

Lam Tiểu Diệp cứu chàng tỉnh lại thì chàng bỏ đi như vậy, khiến nàng ngạc nhiên hỏi:

- Bây giờ Vũ huynh định đi đâu?

Mã Quân Vũ đã ra khỏi nhà đá, ngừng bước quay đầu lại trả lời:

- Tôi muốn về nhà thăm song thân. Sau đó...

Nói đến đây, đột nhiên chàng dừng lại, thở dài một tiếng, rồi lại chầm chậm bước đi tiếp.

- Mã tướng công, xin tạm dừng bước chốc lát. Tôi có chuyện muốn nói với tướng công!

Mã Quân Vũ quay đầu lại, thấy Lam Tiểu Diệp chạy chầm chậm đến, đôi mắt hiện vẻ buồn. Nàng đến bên chàng hỏi tiếp:

- Vũ tướng công còn hận tôi chăng?

Đột nhiên nghe một chuỗi cười lạnh lạnh từ xa đưa đến, và có tiếng nói:

- Không đâu! Vì trong lòng có việc chi rắc rối cho nên huynh ấy mới như vậy đó!

Tiếp đó, Bạch Vân Phi đã đáp xuống đất, đứng giữa hai người.

Mã Quân Vũ vội lui hai bước, chấp tay chào:

- Bạch cô nương!

Trên gương mặt đẹp cao quý, điểm một nụ cười vừa dí dỏm, duyên dáng, vừa nghiêm trang, Bạch Vân Phi hỏi:

- Việc gì mà khiến cho Vũ huynh khách sáo như vậy? Đến nỗi gọi bằng tử cũng không muốn gọi? Chắc là đã bị Thông Linh đạo trưởng không thừa nhận là người của môn phái nữa chăng?

Mã Quân Vũ giật mình, hỏi:

- Sao? Không lý cô nương đã biết hết mọi việc rồi ư?

Bạch Vân Phi mỉm cười, nói:

- Không có. Chẳng qua tôi thấy Thông Linh đạo trưởng là người có tính cố chấp. Nhưng vì chúng tôi đã mấy lần giúp đỡ phái Côn Luân nên ông ta không thể phát giận với chúng tôi. Do đó ông mới đem tất cả tức giận trút lên người Vũ huynh. Song Vũ huynh chưa có lỗi lầm gì trọng đại nên chưa có thể xử tử. Vì thế nên ông mới trục xuất Vũ huynh ra khỏi môn hộ mà thôi!

Thấy Bạch Vân Phi nói một cách tự nhiên, nên Mã Quân Vũ hỏi:

- Nói như vậy là Bạch cô nương có ý cãi vạ với Chưởng Môn sư thúc để ông tức giận đuổi tôi ư?

Sắc mặt hơi biến, nhưng lại trở nên bình tĩnh như thường, Bạch Vân Phi cười an ủi, nói:

- Không phải tôi có ý như vậy đâu! Vốn là lúc cãi nhau với sư thúc của huynh là tôi vô tâm. Sau khi chuyện đã qua rồi, tôi mới nghĩ đến huynh có thể bị trục xuất ra khỏi môn phái. Không ngờ lại là sự thực!

Mã Quân Vũ ngập ngừng hỏi:

- Bị trục xuất ra khỏi sư môn là một việc rất nhục nhã trong võ lâm. Tử có chê cười tôi không?

Bạch Vân Phi thương hại lẫn chua xót, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên. Nàng dịu giọng nói:

- Tôi đâu có ý chê cười huynh. Việc đó do tôi gây ra nên đáng lẽ tôi phải xin lỗi huynh mới phải chứ. Vậy xin huynh hiểu cho đó là một sự vô tình của tôi...

Nàng ngừng một lúc rồi tiếp qua vấn đề khác:

- À! Theo tôi nghĩ thì cuộc đại hội anh hùng vào trung thu sang năm đó, nhất định không phải để lấy tài kết bạn đâu. Thiên Long Bang đã chuẩn bị hơn hai mươi năm, giờ lại mời chín đại môn phái sang năm đấu kiếm, thì lẽ dĩ nhiên là họ đã nghĩ xong phương pháp để đối phó với nhân vật của chín môn phái. Nói thật ra thì đấy đúng là một trận giết chóc thảm khốc, bất luận người của các môn phái thắng hay bại, cũng khó mà rời khỏi Kim Bắc. Tô Bằng Hải là một kẻ kiêu hùng, tài trí võ công đều vượt bậc người thường rất xa. Cứ nhìn thấy thành tích ngày nay của Thiên Long Bang thì đủ biết.

Mã Quân Vũ thấy một thiếu nữ tuổi vừa đôi mươi, mà đã phân tích tình hình võ lâm một cách rõ rệt như thế thì cảm phục vô cùng.

Bạch Vân Phi thấy Mã Quân Vũ nghe đến phát sửng thì mỉm cười tiếp:

- Năm phân cuộc chủ của Thiên Long Bang, kẻ nào cũng có võ học tinh sâu. Họ đủ khả năng đối phó với cao nhân của chín phái. Còn võ công của Tô Bằng Hải thì rất là thâm hậu, nhất là Cán Nguyên Chỉ Thần Công, một tuyệt nghệ của y, trong chín đại môn phái sợ không có ai có thể phá...

Mã Quân Vũ đột nhiên xen vào:

- Nói như vậy đại hội quần hùng vào trung thu năm tới chắc là chín đại môn phái phải thua rồi.

Bạch Vân Phi lắc đầu, đáp:

- Việc chưa đến thật khó mà nói. Chẳng qua tôi chỉ nói những điều được biết, được thấy mà thôi. Nếu ngày ấy đơn độc mà giao đấu, người trong chín đại môn phái khó có ai thắng được Tô Bằng Hải. Cũng nên nói qua rằng Thiếu Lâm và Võ Đang đã chuẩn bị đối phó với Thiên Long Bang hằng mười mấy năm. Nhất là Thiếu Lâm võ học rất tinh kỳ sâu sa, trong tự còn một bộ Đạt Ma Dịch Chân Kinh, những võ học ghi trong đó không thua gì Qui Nguyên Mật Tập. Nhưng nghe nói sách đó ghi chép bằng lối chữ Thiên Trúc, nếu không phải là kẻ văn tài tuyệt thế thì khó mà xem được. Điều đáng tiếc là đã mấy trăm năm nay, tăng sư trong Thiếu Lâm Tự vẫn chưa ai giải được chữ trong sách đó. Thành thử bộ kỳ thư ấy vẫn nằm im lìm trong Tàng Kinh Các. Nhưng đó chỉ là việc đồn đãi, còn nếu đã có người hiểu được sách và đã luyện xong võ học ghi trong Đạt Ma Dịch Chân Kinh thì dĩ nhiên là khỏi lo ngại nữa...

Mã Quân Vũ trầm nhủ:

- Xem tuổi tác, nàng chưa chắc lớn hơn ta, làm sao lại biết được nhiều việc thế?

Bạch Vân Phi ngừng lại, thở dài nhẹ nhàng, rồi tiếp:

- Đệ tử của Thiên Long Bang rồng rắn hỗn tạp ở khắp đại giang Nam Bắc, nhân vật gì cũng có. Vì thế mà những việc gì của các môn phái đều khó mà lọt khỏi sự kiểm soát của họ. Việc đấu kiếm sang năm, chỉ sợ cho họ còn âm mưu gì khác nữa. Tuy là đoán, nhưng tôi tin rằng chắc không mấy sai đâu.

Ngừng lại một lúc, Bạch Vân Phi đột ngột hỏi thẳng Mã Quân Vũ:

- Phải chăng huynh còn muốn trở về môn phái Côn Luân?

Mã Quân Vũ than dài một tiếng, đáp:

- Bây giờ tôi chán ngán hết, chỉ muốn về cố hương thăm cha mẹ một lần. Sau đó tìm một nơi vắng vẻ, tự bỏ hết võ công để rửa tội ác trong đời tôi.

Bạch Vân Phi mỉm cười, nói:

- Huynh thấy làm như thế đúng chẳng? Sự thật huynh đã bị cuốn vào trong lòng chảo ân oán của giang hồ, muốn giải thoát đâu có dễ vậy. Dẫu huynh có cạo đầu ẩn tu trong núi sâu, dứt hẳn với cuộc đời, cũng khó mà được lắm.

Lam Tiểu Diệp gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tiếp:

- Đại tỷ tỷ nói đúng lắm. Kẻ thù đâu để yên cho huynh!

Mã Quân Vũ hơi nhếch mép cười chua chát, nói:

- Nếu họ không bỏ qua cho tôi thì mặc cho họ làm chi thì làm. Ôi! Sự sống chết đối với tôi không nghĩa lý gì cả.

Bằng một giọng vừa trách móc vừa an ủi, Bạch Vân Phi nói:

- Mười hai năm ơn thầy, huynh không muốn báo đáp lại sao? Còn mối ân tình của Loan muội đối với huynh, huynh cũng làm ngơ được sao? Hơn nữa còn chuyện Tô Phi Phụng, đừng nói chỉ đến việc liều mạng giải thuốc độc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn, chỉ nói việc hoàn sách lại, người ta không màng đến danh tiết để minh oan cho huynh thì cả đời huynh cũng báo đáp không hết. Vả lại ngày nay Tô cô nương đã trở thành tàn tật, huynh làm sao để nàng khỏi cô độc trong những ngày tháng còn lại? Tuy nàng có can đảm xin cha cắt tóc đi tu, nhưng tôi tin rằng nàng khó dứt được tơ tình. Rủi một khi nàng buồn vì cô độc mà tự tuyệt, tôi tin chắc rằng Tô Bằng Hải sẽ tìm đến huynh và hậu quả của sự trả thù đó dĩ nhiên rất tàn khốc, không chừng còn liên lụy đến song thân của huynh. Vậy huynh hãy nghĩ kỹ, nào có phải huynh chết là xong mọi chuyện đâu?

Mã Quân Vũ bồi hồi, đứng sững một lúc lâu mới nói:

- Việc đã như vậy, nhưng tôi nghĩ mãi không ra cách nào thích đáng nữa!

Bạch Vân Phi cười, cất tiếng nói dịu dàng:

- Tôi giúp huynh một đường tốt, song không biết huynh có chịu không?

Mã Quân Vũ đáp:

- Nếu có kế gì vẹn toàn thì dĩ nhiên tôi phải y theo lời của Bạch tỷ tỷ ngay.

Bạch Vân Phi nhìn Lam Tiểu Diệp rồi thông thả nói:

- Lam muội đã nhiều lần nói với tôi, trời sinh cốt khí của huynh rất cao. Lam muội muốn đem công lực và võ học truyền lại cho huynh. Nếu huynh chịu y lời tôi thì đến mùa thu sang năm, huynh có thừa sức để đi dự đại hội quần hùng. Thân huynh đã vướng nợ tình, đâu có thể hại người và hại mình, chỉ còn có cách là cố gắng luyện võ công. Đến ngày đại hội, huynh sẽ thi thố tài năng ra công chuộc tội với sư môn và lúc ấy lại có thể trở về môn phái. Hoặc giả tự lập một phái riêng, lập thân sư tôn một phái trong võ lâm, cũng rạng rỡ rồi. Còn Loan muội tâm tính thuần khiết, tinh thần rất dễ tập trung. Nếu có người chỉ điểm, không chừng về sau võ công còn hơn huynh nhiều. Cuộc thế trước mắt rất rõ ràng. Thân của huynh có thể nói là liên lạc mật thiết đến sự an nguy của võ lâm thiên hạ. Nếu huynh không cố chí lập thân, thật không phải là sự sống chết của một mình huynh đâu.

Nói đến đây, nàng dừng lại, đôi mắt nhìn Mã Quân Vũ một cách âu yếm, than nhẹ một tiếng, hỏi:

- Huynh nghĩ kỹ lời của tôi phải chăng là có lý?

Mã Quân Vũ trầm tư một lúc lâu, mới đáp:

- Hai vị có nhã ý với tôi như vậy, tôi rất xúc động, song sợ tôi không gánh vác nổi phải phụ lòng của Lam cô nương và tỷ!

Lam Tiểu Diệp cười nói một cách sốt sắng:

- Không hề gì! Tôi có thể giúp Vũ huynh đả thông ba mạch Duy Âm và mười hai Trọng Lâu, cũng bằng huynh mười hai năm khổ luyện. Bạch tỷ tỷ rất thông minh, tỷ ấy sẽ truyền lại kiếm thuật, quyền chưởng cho Vũ huynh. Còn tôi đã thuộc lòng Qui Nguyên Mật Tập, chúng ta ba người cùng nhau nghiên cứu, dĩ nhiên huynh có thể học thông toàn sách...

Lam Tiểu Diệp tự nhiên nghĩ đến di ngôn của bá mẫu, nên liền nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực, thầm cầu xin:

“Mẹ ơi! Mã tướng công là người rất tốt, con chỉ lại võ công cho huynh ấy mục đích là cứu huynh ấy khỏi nhiều khổ đau thôi. Mã tướng công là người yêu của Lý cô nương, con gái của mẹ quyết không dám yêu đâu.”

Bạch Vân Phi thấy Lam Tiểu Diệp nhắm mắt lẩm bẩm, tuy là không nghe được gì, song nàng đã đoán được là Tiểu Diệp đã nghĩ đến di ngôn của Thúc bảo mẫu, nên liền cười nói:

- Lam muội muội. Vũ huynh đã chịu cứu vãn tai ách cho võ lâm rồi đó, nhưng việc thành bại là do muội rất nhiều. Thời gian chẳng còn bao lâu, việc không thể chậm trễ, vậy chúng ta bắt đầu ngay từ hôm nay được chăng?

Lam Tiểu Diệp cười vui vẻ, sốt sắng đáp:

- Đây là việc tốt nhất, không còn có gì bằng!

Đột nhiên Bạch Vân Phi “ồ” lên một tiếng, nói:

- Quên mất đi! Có một việc cần yếu mà tôi lại quên hỏi Vũ huynh. Chẳng hay khi Chưởng Môn sư thúc đuổi huynh đi, thái độ của Loan muội đối với huynh như thế nào?

Mã Quân Vũ lại thở dài, đáp:

- Loan muội ở lại với tôi!

Bạch Vân Phi ngạc nhiên hỏi lại:

- Thế bây giờ Loan muội đi đâu rồi?

--- oOo ---